

közösségvezetés. Isten nem az életet akarja. Az életet a törvényeire bízta. Persze Neki könnyű - mondhatjuk - betéve tudja a törvényeket, mi pedig csak most kapizsgáljuk. Ezért érthetetlen már sokszor a nem-hívő zöldek és a hívő nem-zöldek szemében az ilyen zöldkeresztény (de nyugodtan mondhatunk buddhistát, brahmanistát, szikhet, vagy szufi vallásút is). Ez utóbbi, zárójelbe tett vallása azért tűnik zöldebbnek a miénknél, mert az ő gondolkodásuk nem az arisztotelészi logikán alapul, ami a tudományhoz és a dogmához vezetett, hanem az u.n. paradox logikán, ami a toleranciához és az önmegvalósításhoz vezet - mint ahogy ezt E. Fromm: A szeretet művészetében kifejtette. Ez utóbbiak magatartása pedig vonatkozik a hangyára és a világ egészébe való illeszkedésre is. Ez a látszólagos, "zöldebb" előnyük, de minden az egyéni múlik, nem a valláson. És akkor a válasz? A keresztények zöldek. Aki csak egyet is talál, rá fog jönni.

HABOS LÁSZLÓ

KÖNNYEK NÉLKÜL

Csak állt ott mezítelen lábbal a hűvös járólapon, s szaporán vette a levegőt, miközben jobb keze önkéntelen mozdulattal talált rá a kézmosó csaptelep krómzott elzárójára. Szemét nem nyitotta fel, miközben megnyitotta a szelepet. A víz folyni kezdett. Mindkét kezével a hófehér porcelán kagylóra támaszkodott. Eltelt egy perc, talán kettő is, amikor kinyitotta szemét. Fejét kissé lehajtva tartva figyelte a zubogó vizet. Arcán megfeszültek az izmok, teste lassú zihálásba kezdett. Nem nézett fel a tükörbe. Fejét továbbra is lehajtva tartotta és néma zokogásba kezdett. Hosszasan zokogott könnyek nélkül. A fürdőszoba ablakán betévedt fény suhant végig a levélmintás halványzöld csempén. A fájdalomba zárkózott magányt az utca zaja törte meg. Egy hangosan felbődült autószerelő műhelyéből tört az utcára, felerősítette a téren összeverődött gyereksereg önfeledt zsvajját. Az asszony lassú mozdulattal felemelte fejét, és farkasszemet nézett a tükörben feltűnt arccal. Semmitmondónak látta az ismerős, megviselt tekintetét. Nézte az arcot, amely még ily csapzottan is igazán szép volt, de nem látta a szemek régi csillogását. Izzadságtól nyirkos, sűrű gesztenyebarna hajában már imitt-amott ősz hajszálak fénylettek. Nézte az ismerős

arcot, mely kérdően tekintett rá. Majd mindkét tenyerét a zubogó víz alá helyezte. A hús víz csiklandozta a már megnyugodott tenyeret. A remegés, mely néhány perce oly hévvel mozgatta a selymes bőrű hosszú ujjakból álló kézfejet, már elmúlt. Fészket formált a két tenyér és várt, amíg megtelt vízzel. A mélyen lehajolt fej és a felemelkedő vízzel telt, hirtelen szétnyílt tenyér találkozott, s nagy lendülettel zúdult a friss víz az asszony felhevült arcra. A fej felemelkedett, a tenyér-fészkek ismét gyűjtötte a vizet, majd a mozdulatsor megisméltődött. A jobb kéz elzárta a csaptelepet, az összegyűlt víz még egy utolsót kluttyogott, majd eltűnt mosdókagyló lefolyójában. A tükörben ismételtelen feltűnt arcon végiggördültek a vízcseppek. Miután az utolsó, a betévedt napfényben csillogó vízcsepp is tovagördült a ritka szempillákról, a kék szemek felragyogtak. Az asszony kilépett a fürdőszoba ajtaján, de gyorsan összecsukta szemén a már felfrissült pillákat. Nem akarta látni az előszoba feldúltságát, inkább egy gyors mozdulatot követően leült a hálószoba ágyának szélére. A még nyirkos tenyerét rátette az ágyban fekvő fiú hajára. Tehette nyugodtan, hiszen az mélyen aludt. Többször végigsimította a szeretett arcot. Mozdulataira az arcbőrön sorakozott izzadságcseppek egyesültek és vékony patakként végiggördült az egyenletesen mozgó mellkason, majd eltűnt a gyűrött lepedőn. Az asszony nézte a gyógyszerek hatására mély alvásba szenderült fiút. Szépnek látta, mint mindig a nagyra nőtt kisfiát. Nézte a rövidre nyírt barna haj és dús szemöldök alatt a lecsukott szempillák rángató mozgását. Az arcbőrön, melyen ismételtelen végigsimította tenyerét, már megjelentek a bajusz és szakáll gyenge szőrszállai. A fiú testén csupán egy pelenkanadrág volt. Bal combján ott piroslott a küzdelem hevében született horzsolás nyoma. Egy erőtlén mosoly jelent meg hirtelen az asszony arcán. Maga előtt látta a fiú kérő tekintetét, amint gyógyító krémet követel majd, miután felfedezi lábán a horzsolás nyomát. Ismét felbődült az autómotor az autószerelő műhelyéből. Az asszony felállt, és a mintás könnyű pléddel, mely az ágy szélén pihent, betakarta az alvó testet. Tekintete tovasiklott, és a hálószoba meszelt falára függesztett feszületen állapodott meg. A feszületen, mely az oly csodálatosnak képzelt új életének kezdeti ünnepi pillanatában az oltáron pihent. A feszületen, amely oly sokszor üzent már neki a csüggedés perceiben. A szoba ajtajából visszatekintve gondolatban még egyszer végigsimította gyermeke arcát.

Kilépett az előszobába, miközben maga előtt látta a pillanatot, amelyben a fiú még nyugodtan játszott kicsi

autóival a nagyszoba szőnyegén, amikor ő még az ebéd készítésével foglalatzkodott. De aztán az a nyugalom egy pillanat alatt elveszett. A szőnyegen játszó fiú felpattant, arca elsápadt, majd hirtelen izzadságcseppek tucatja jelent meg homlokán és nagy lendülettel, artikulátlan ordítás közepette megindult az asszony felé. Nem állta útját semmi sem. Erős kezétől könnyen felborult a szék, arrébbcsúszott a konyhaasztal és már ott állt, majd nagyot szólva csattant a lendült a kéz a falig hátrált édesanya védekezőleg a feje elé emelte karját. Az újabb ütés elől elsietett asszony papucsát lábáról elhagyva lépett az előszobába. A dühös fiú karja mindent lesöpört a konyhaasztalról. Törték a tányérok, bukfenceztek edények, a tálból kihullott tészta szétszóródott a konyhakövön. A fiú nagy lendülettel igyekezett a menekülő édesanya után, de igyekezetében átesett a felborult széken, mely felsértette a bőrt bal combján. A hirtelen fájdalomtól egy nagyot ordított, majd a konyhakövön fekvő magasra emelt lábbal rúgkapált, leverve az asztalon maradt konyhai eszközöket. Az édesanya sietve hozta a fiú nyugtató gyógyszereit, majd ügyes mozdulattal tette annak egy újabb hangos ordításra nyílt szájába. A fiú négykézlábra emelkedett, s úgy igyekezett az előszobába hátrált asszony után. Nagy lendülettel csapkodott a levegőbe, s miután eljutott a kisasztalig, az addig ott díszelgett virágot cserepestől ledobta az előszoba márványmintás kövezetére. A megrémült asszony közelebb lépett, amikor a fiú újabb dulakodásba kezdett, de egyensúlyát veszítve a kövezetre zuhant. Felállni már nem tudott, a gyógyszerek hatni kezdtek, a test mozdulatai elgyengültek, lelassultak. A lábak még tettek néhány erőtlen mozdulatot a gyermeke fölé hajló édesanya irányába. A fiú szempillái lassan le-lecsukódtak. Némi erőfeszítés árán sikerült az asszonynak az izzadságtól csúszós testet elvonszolni a fiú ágyáig. A végiggondolt esemény sor már nem zaklatta fel az anyát. A miéltre régóta nem találja a választ...

Az édesanya halkán becsukta maga mögött a hálószoza ajtaját, majd mezítelen lábán óvatos léptekkel kikerülte a széttört virágcserépeket és seprűt, lapátot vett kezébe, hogy feltakarítsa az anyáknapi ajándékát.

2017. szeptember

BULÁNYI GYÖRGY MIKOR ÉLTÜNK JOBBAN?

Különös módon látja Jézus az utána következő idöket. Mint aki ismeri a történelem egészét. Azt is, ami utána következik. Olyannak látja a jézusutánit, amilyen volt a jézuselötti: társadalmi és természeti katasztrófák pusztítanak. Ami pedig tanítványait illeti, azokat zsinagógákba és börtönökbe hurcolják, némelyeket meg is ölnek közülük, mindenki gyűlölni fogja őket. A tanítványok pedig állhatatosak maradnak, s ezzel megörzik a lelküket. Pályája elején még nem így látta. A jónak a győzelméről énekelt: *Boldogok a szegények, és jaj a gazdagoknak*. Pontosán a fordítottját a mai evangéliumi szakaszban.

Márta lánya, az 54 éves Eszter, aki még itthon tanult építész-mérnöknek, írja Kanadából: Praktikus szempontból engem az idegesít, hogy az egyház(ak) lesznek leginkább kiölői a jézusi tanításnak. A tanítónak (ilyen az egyház is) praktikusán kéne a tananyagot leadni, reagálni kellene az életbeli dolgokra. Ma az emberek nem a legjobb körülmények között élnek Kanadában.

Itt, British Columbiában fantasztikusan virágzik a gazdasági élet – az értékelés és a statisztika szerint. Tényleg, a város nő, mint a gomba, s a "prosperitás" magaslatán vagyunk. Nincs elég munkaerő – mondják a hírekben. Ezért még szervezett külföldi munkaerőt is hoznak be a keleti világból. Tehát akkor az emberek is jobban élnek? Nem. Munkanélküliség van.

A hazai ember nem jut munkához, mert az általa kívánt minimálbér – ami már nem elég a minimális létfenntartáshoz sem – túl sok a munkaadónak, hogy kifizesse azt. Ezért inkább hoz az uralkodó osztály rendeletet a javukra. Ezt: ha min. két évig foglalkoztat egy behozottat, és szállást ad nekik, akkor kedvezményeket kap az államtól. Tehát bér-nyomásról van szó. Mert két év múlva, amikor már meg kellene fizetni őket, akkor lecseréli őket, s helyettük újabb turnust hoz be. Szervezett neoklaszikus rabszolgatartó ez a rendszer.

Ki van mutatva, hogy a dolgozóknak a termelékenység 51%-al nőtt az elmúlt 5 évben, de a fizetésük maradt vagy csökkent. Az összes termelési pluszt a munkaadó söpri be, s a profit 30 valahány százalékkal nőtt. Közben a lakásárak az elmúlt 5 évben átlagban több mint kétszeresére növekedtek, de inkább 3-szorosára. Az én lakásom is, és közben észrevehetően növekszik a hajléktalanok száma.

Tehát nemcsak jobban össze kell magát az embernek húznia, hanem a nagy hajtás miatt ideje sincs, és a testi és lelki egészsége is romlik. Aki pedig felül